

Αριθμός Απόφασης 312/2020

ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Αριθμός Απόφασης 312 /2020

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ

Αποτελούμενο από το Δικαστή Ελευθέριο Γεωργίλη, Εφέτη, ο οποίος ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Εφετείου Πειραιά, και από τη Γραμματέα Τ.Λ.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Η από 28.3.2018 έφεση του ηττηθέντος – κυρίως παρεμβαίνοντος, Ελληνικού Δημοσίου, κατά της οριστικής απόφασης 5599/2017 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων, κατά την εκούσια διαδικασία και με την οποία, αφού απορρίφθηκε η από 29.5.2017 κύρια παρέμβαση του τελευταίου, έγινε δεκτή η από 31.3.2017 αίτηση των δεύτερου και τρίτου αιτούντων – καθ' ων η κύρια παρέμβαση, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 741, 761, 495 §§1, 2, 511, 513 §1β, 516 §1, 517 και 518 §2 του Κ.Πολ.Δ., όπως η παρ. 2 του άρθρου 518 ισχύει μετά την τροποποίησή της με το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του ν. 4335/2015). Περαιτέρω, αρμοδίως φέρεται για συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρο 19 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 §2 του ν. 3994/2011), ενώ δεν απαιτείται η κατάθεση παραβόλου, κατ' άρθρο 495 §3Α. περ. γ' του Κ.Πολ.Δ., αφού το εκκαλούν απαλλάσσεται από την καταβολή του, κατ' άρθρο 19 §1 του δ/τος της 26.6/10.7.1944 (Περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου). Ωστόσο, η έφεση, ως προς την πρώτη εφεσίβλητη, πρέπει ν' απορριφθεί ως απαράδεκτη, λόγω έλλειψης έννομου συμφέροντος του εκκαλούντος στην άσκηση της (άρθρα 68, 73, 516 και 532 του Κ.Πολ.Δ), ύστερα από αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου, αφού η αίτηση απορρίφθηκε, ως προς την ανωτέρω εφεσίβλητη, ως απαράδεκτη, επειδή, υπό τα εκτιθέμενα σ' αυτήν, δεν τυγχάνει δικαιούχος εγγραπτέου δικαιώματος επί του επιδίκου, το δε εκκαλούν δεν έχει κάποιο ειδικό λόγο έφεσης ως προς αυτήν. Πρέπει, επομένως, η έφεση, καθ' ο μέρος ασκείται κατά των δεύτερου και τρίτου εφεσίβλητων, να γίνει τυπικά δεκτή (άρθρο 532 του Κ.Πολ.Δ.) και να ερευνηθεί περαιτέρω, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 §1 του Κ.Πολ.Δ.), κατά την ίδια ως άνω ειδική διαδικασία.

ΙΙ. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων του ν. 2664/1998 (“Περί Εθνικού Κτηματολογίου”) 1 §§2 εδ. α' και 3 περ. α', 6 §§1, 2 και 3, όπως οι §§2 και 3 του τελευταίου αυτού άρθρου αντικαταστάθηκαν με τη διάταξη του άρθρου 2 §3 του ν. 4164/2013, συνάγεται ότι στην περίπτωση ανακριβούς πρώτης (αρχικής) εγγραφής στο κτηματολογικό βιβλίο του ακινήτου, όταν με την ανακριβή εγγραφή φέρεται το ακίνητο ως “άγνωστου ιδιοκτήτη”, όποιος ισχυρίζεται ότι έχει εγγραπτέο στο Κτηματολόγιο δικαίωμα στο ακίνητο ασκεί αίτηση ενώπιον του Κτηματολογικού Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου και, μέχρις ότου οριστεί αυτός, στο Μονομελές Πρωτοδικείο της τοποθεσίας του ακινήτου, που δικάζει κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, προκειμένου να ζητήσει διόρθωση της ανακριβούς πρώτης (αρχικής) εγγραφής. Αντικείμενο της εν λόγω δίκης είναι η διαπίστωση της ύπαρξης του σχετικού εγγραπτέου δικαιώματος του αιτούντος και η

διόρθωση της ανακριβούς πρώτης (αρχικής) εγγραφής, σύμφωνα με τη διαπίστωση αυτή, χωρίς τη διάγνωση κανενός αμφισβητούμενου δικαιώματος, αφού η εγγραφή “άγνωστου ιδιοκτήτη” δεν ενέχει τέτοια αμφισβήτηση, αλλά ακριβώς την έλλειψη διαπίστωσης του δικαιώματος που υπάρχει. Έτσι, αντικείμενο της δίκης που ανοίγεται δεν είναι η αυθεντική διάγνωση αμφισβητούμενου δικαιώματος, ανεξάρτητα από το ότι ελέγχεται ως προϋπόθεση η ύπαρξη συγκεκριμένου δικαιώματος για τη ζητούμενη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης (αρχικής) εγγραφής, χωρίς όμως να καλύπτεται με ισχύ δεδικασμένου. Γι’ αυτό, άλλωστε, η διάταξη του άρθρου 6 §3 του ν. 2664/1998 αναφέρεται μόνο στη διόρθωση της πρώτης (αρχικής) εγγραφής, όχι, όμως, και στην αναγνώριση του δικαιώματος που προσβάλλεται με την εγγραφή αυτή, ενώ στην τροποποιημένη αυτή διάταξη ορίζεται (κατά μεταγλώττιση βάσει του άρθρου 2 §3 εδ. θ του ν. 4164/2013) ότι “εάν η αίτηση απορριφθεί ως νομικά ή ουσιαστικά αβάσιμη, ο αιτών μπορεί να ασκήσει αγωγή κατά του Ελληνικού Δημοσίου ...”. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 79, 80, 747 και 752 του Κ.Πολ.Δ., προκύπτει ότι, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, είναι δυνατή η άσκηση κυρίας ή πρόσθετης παρέμβασης, εφόσον βέβαια συντρέχει η κατά το άρθρο 68 του ίδιου Κώδικα διαδικαστική προϋπόθεση της ύπαρξης έννομου συμφέροντος στο πρόσωπο του παρεμβαίνοντος. Ειδικότερα, ενώ στη δίκη της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας το έννομο συμφέρον του παρεμβαίνοντος αναφέρεται στη θετική ή αρνητική διάγνωση του επίδικου δικαιώματος, στις περιπτώσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας το έννομο συμφέρον του παρεμβαίνοντος συνίσταται στην παραδοχή ή απόρριψη της αίτησης αναφορικά με το ζητούμενο ρυθμιστικό μέτρο. Στην τελευταία αυτή δίκη, εφόσον η παρέμβαση του τρίτου επιδιώκει την απόρριψη της αίτησης, με την οποία ανοίχθηκε η δίκη, ή τη ρύθμιση του επίδικου αντικειμένου, κατά τρόπο διαφορετικό από εκείνον που ζητείται με την αίτηση, πρόκειται για κύρια παρέμβαση (Α.Π.1020/2018 και Α.Π. 208/2017 αμφότερες στην Τ.Ν.Π. “ΝΟΜΟΣ”).

III. Στην προκείμενη περίπτωση, οι αιτούντες, ..., με την από 31.3.2017 αίτησή τους, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, ιστορούσαν ότι οι δύο τελευταίοι είναι κύριοι, με παράγωγο τρόπο, κατά 16,67%, του ειδικά αναφερόμενου γεωτεμαχίου, ποσοστό το οποίο φέρεται στο κτηματολόγιο, ως αγνώστου ιδιοκτήτη. Κατόπιν τούτων, ζήτησαν, αφού αναγνωριστεί η συγκυριότητά τους στο επίδικο, να διορθωθεί η εσφαλμένη πρώτη εγγραφή επ’ αυτού, ώστε να καταχωρηθεί επ’ ονόματί τους, κατά ποσοστό συγκυριότητας ανά 8,35%, άλλως ανά 6,25% εξ αδιαιρέτου και να διαταχθεί ο Προϊστάμενος του Κτηματολογικού γραφείου να προβεί στη διόρθωση αυτή. Εξάλλου, το Ελληνικό Δημόσιο, με την από 29.5.2017 κύρια παρέμβασή του, ιστορούσε ότι το ίδιο ακίνητο, κατά το ως άνω ποσοστό (16,67%) εμπίπτει σε ευρύτερη περιοχή, που έχει καταγραφεί ως δασική έκταση. Ότι περιήλθε στην κυριότητά του : α) ως δημόσια έκταση, κατά διαδοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, άλλως ως έκταση που ανήκε σε Οθωμανούς υπηκόους, που καταλήφθηκε και δημεύτηκε από αυτό, άλλως επειδή εγκαταλείφθηκε από τους τελευταίους και δεν καταλήφθηκε από τρίτο πέραν αυτού, άλλως β) ως δασική έκταση, κατά διαδοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αφού κανείς από την έναρξη ισχύος του β.δ/τος της 17.11.1936 “περί ιδιωτικών δασών” δεν εμφάνισε τίτλους ιδιοκτησίας για την αναγνώριση της κυριότητάς του, εντός έτους από τη δημοσίευση του ως άνω διατάγματος, άλλως γ) ως λιβάδι ή βοσκότοπος, κατά το άρθρο 1 του από 3/12/12/1833 β.δ/τος, αφού δεν παρουσιάστηκε “ταπί” εκδοθέν επί Τουρκικής εξουσίας και του ν. ΚΘ/21.1.1864 “περί βοσκήσιμων γαιών” άλλως δ) ως αδέσποτη έκταση, κατά τους όρους του άρθρου 16 του νόμου περί διακρίσεως κτημάτων της 10.7.1837, άλλως ε) με τακτική ή έκτακτη χρησικτησία ασκώντας, με καλή πίστη, τις αναφερόμενες πράξεις νομής. Κατόπιν τούτων, ζήτησε να απορριφθεί η ως άνω αίτηση και να διορθωθεί η ανωτέρω ανακριβής πρώτη εγγραφή, ώστε να καταχωρηθεί αυτό, στο ως άνω ακίνητο, κατά το ποσοστό των 16,67% εξ αδιαιρέτου. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, συνεκδίκασε τις ως άνω αίτηση και κύρια παρέμβαση, και με την απόφασή του 5599/2017, που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, κατ’ αρχήν απέρριψε την αίτηση ως προς την πρώτη αιτούσα, ως απαράδεκτη, λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης και ως μη νόμιμη, κατά τα αιτήματά της περί αναγνώρισης της κυριότητας των λοιπών αιτούντων και περί διάταξης του Προϊσταμένου του Κτηματολογικού γραφείου να προβεί στη διόρθωση της πρώτης εγγραφής του επίδικου. Στη συνέχεια, αφού απέρριψε ως απαράδεκτες, λόγω αοριστίας, τις βάσεις της κύριας παρέμβασης περί κτήσης κυριότητας του επίδικου από το Ελληνικό Δημόσιο α) ως διάδοχο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, β) ως λιβάδι ή βοσκότοπο και γ) με τις διατάξεις του β.δ/τος της 17/29.11.1836, απέρριψε την κύρια παρέμβαση του τελευταίου, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, ως αβάσιμη κατ’ ουσία, ενώ δέχθηκε εν μέρει και ως ουσιαστικά βάσιμη την αίτηση των ..... και ..... και διέταξε τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής του επίδικου στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού γραφείου Πειραιά, ώστε στο ΚΑΕΚ ....., αντί του εσφαλμένου “άγνωστος ιδιοκτήτης” να αναγραφούν, καθένας από τους δεύτερο και τρίτο αιτούντες, ως κύριοι του υπό κρίση ακινήτου, από ποσοστό 6,25% εξ αδιαιρέτου. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ήδη, το κυρίως παρεμβαίνον, με την υπό κρίση έφεση, για τους διαλαμβανόμενους σ’ αυτήν λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της, ώστε να απορριφθεί η αίτηση και να γίνει δεκτή η παρέμβασή

του.

IV. Με τον δεύτερο λόγο της έφεσης το εκκαλούν ισχυρίζεται ότι η αίτηση, εσφαλμένα εισήχθη κατά την εκούσια δικαιοδοσία και κατά συνέπεια, έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη, αφού το γεωτεμάχιο, στο σύνολό του, όπως προκύπτει από το κτηματολογικό του φύλλο, έχει καταχωριστεί εν μέρει ως αγνώστου και εν μέρει υπέρ άλλων προσώπων, με αποτέλεσμα οι αιτούντες να πρέπει να ασκήσουν την αγωγή του άρθρου 2 του ν. 2664/1998, κατά την τακτική διαδικασία. Ο λόγος αυτός της έφεσης είναι αβάσιμος, διότι στην προκείμενη περίπτωση, δεν ζητείται η διόρθωση αρχικής εγγραφής ακινήτου, που έχει καταχωριστεί και υπέρ τρίτου προσώπου, που αναγράφεται ως δικαιούχος (άρθρο 6 §3 περ. α, υποπερ. αα του ν. 2664/1998), αλλά μόνο του υπό κρίση ποσοστού ακινήτου, το οποίο έχει καταχωριστεί με την ένδειξη ως «αγνώστου ιδιοκτήτη».

29. Με τον πρώτο λόγο της έφεσης το εκκαλούν ισχυρίζεται ότι εσφαλμένα απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες λόγω αοριστίας οι βάσεις της κύριας παρέμβασής του και αφορούσαν στην κτήση της κυριότητας του επίδικου : α) ως διάδοχο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, με την αιτιολογία ότι αντιφατικά διαλαμβάνεται στο δικόγραφο πως το επίδικο αποτελεί από τη μία χορτολιβαδική έκταση κι από την άλλη δασική, επικουρικά β) με τις διατάξεις του β.δ/τος της 17/29.11.1836, με την αιτιολογία ότι δεν γινόταν σαφής επίκληση του δασικού χαρακτήρα του επίδικου, κατά την έναρξη ισχύος του διατάγματος αυτού, άλλως γ) ως λιβάδι ή βοσκότοπος, κατά το άρθρο 1 του από 3/12/12/1833 β.δ/τος και του ν. ΚΘ/21.1.1864 “περί βοσκήσιμων γαιών”, επειδή δεν γινόταν αναφορά, κατά τον κρίσιμο χρόνο, ότι το επίδικο ήταν λιβάδι ή βοσκότοπος. Ωστόσο, από την επισκόπηση της από 31.3.2017 αίτησης προκύπτει ότι αναφέρονταν σ’ αυτήν όλα τα αναγκαία κατά το νόμο στοιχεία, για τις ανωτέρω βάσεις της αίτησης. Ειδικότερα, ως προς την υπό στοιχείο α) αναφερόταν ότι η έκταση ήταν δημόσια και ειδικότερα δασική και ως προς δε τις υπό στοιχεία β) και γ) βάσεις προβάλλονταν ο επικουρικός ισχυρισμός ότι το επίδικο ήταν, κατά το χρόνο έναρξης ισχύος των επικαλούμενων διατάξεων, δασική έκταση ή λιβάδι και βοσκότοπος αντίστοιχα. Επομένως, η κύρια παρέμβαση, ως προς τις βάσεις αυτές ήταν ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις της από 9 Ιουλίου του 1932 Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης “Περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος” και των από 3 Φεβρουαρίου, 4/16 Ιουνίου και 19 Ιουνίου / 1 Ιουλίου 1830 Πρωτοκόλλων του Λονδίνου, του β.δ/τος της 17/29.11.1836, του άρθρου 1 του από 3/15.12.1833 β.δ/τος και του άρθρου 1 του ν. ΚΘ/21.1.1864. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που έκρινε διαφορετικά, εσφαλμένα εφάρμοσε το νόμο και πρέπει να γίνει δεκτός ο λόγος αυτός της έφεσης και να εξεταστούν κι αυτές περαιτέρω, κατ’ ουσία.

VI. Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1710 §1, 1712, 1721, 1846, 1193, 1195, 1198, 1199 και 1033 του Α.Κ., συνάγεται ότι η κυριότητα ακινήτου αποκτάται παραγώγως, με κληρονομική διαδοχή, από τον θάνατο του κληρονομούμενου, εφόσον ο κληρονόμος αποδεχθεί την κληρονομία με δημόσιο έγγραφο και μεταγράψει την περί αποδοχής δήλωσή του ή με συμφωνία μεταξύ του κυρίου και εκείνου που την αποκτά, ότι μετατίθεται σ’ αυτόν η κυριότητα για κάποια νόμιμη αιτία, η οποία γίνεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο που υποβάλλεται σε μεταγραφή. Για τη μεταβίβαση, με τους τρόπους αυτούς, της κυριότητας του ακινήτου, προϋπόθεση είναι ο αποβιώσας ή εκείνος που συμφώνησε τη μεταβίβασή της να ήταν κύριος του ακινήτου (Α.Π.1020/2018 Τ.Ν.Π. “ΝΟΜΟΣ”).

VII. Στην προκείμενη περίπτωση, από την επανεκτίμηση της ανωμοτί κατάθεσης του τρίτου εφεσίβλητου, που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του ως άνω δικαστηρίου, απ’ όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα, καθώς και από την επισκόπηση των φωτογραφιών, που προσκομίζονται, των οποίων η γνησιότητα δεν αμφισβητείται (άρθρα 444 §1 εδ. γ’, 448 §2 και 457 §4 του Κ.Πολ.Δ.), σε συνδυασμό με τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 §4 του ίδιου Κώδικα), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Το επίδικο, του οποίου οι δεύτερος και τρίτος εφεσίβλητοι, επικαλούμενοι συγκυριότητα από 8,35%, άλλως από 6,25% εξ αδιαιρέτου, ζητούν τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, επειδή έχει εγγραφεί ως αγνώστου ιδιοκτήτη, έχει εμβαδό 1.039 τ.μ., βρίσκεται εντός του εγκεκριμένου πολεοδομικού σχεδίου του Δήμου Κερατσινίου – Δραπετσώνας, επί της οδού ..... και φέρει ΚΑΕΚ ..... Οι εφεσίβλητοι αυτοί, με την από 31.3.2017 αίτησή τους, στηρίζουν το εγγραπτέο στο Κτηματολόγιο δικαίωμα κυριότητάς τους, σε παράγωγο τρόπο, επικαλούμενοι ως τίτλους κτήσης την κληρονομία της

γιαγιάς τους ..... , την οποία αποδέχθηκαν, ο μιν ..... με την πράξη αποδοχής κληρονομίας ...../1987 του συμβολαιογράφου Πειραιά ..... , ο δε ..... με την πράξη αποδοχής κληρονομίας ...../1987 του ίδιου ως άνω συμβολαιογράφου. Αρχικός τίτλος των απώτατων δικαιωπαρόχων τους στο επίδικο (..... και .....) φέρεται το διανεμητήριο συμβόλαιο ...../13.2.1949 του συμβολαιογράφου Πειραιά ..... Στο τελευταίο αυτό συμβόλαιο, το επίδικο ακίνητο φέρεται ότι βρίσκεται εντός ακινήτου μείζονος έκτασης 2.468 τ.μ., το οποίο έχει προέλθει από διανομή έτερου ακινήτου 9.875 τ.μ., χωρίς να προσδιορίζονται οι θέσεις του σε σχέση με τα ανωτέρω μείζονα ακίνητα. Εξάλλου, ούτε στην αίτηση αναφέρεται, ούτε από το τελευταίο ως άνω συμβόλαιο αποδείχθηκε ποιοι ήταν οι αντισυμβαλλόμενοι των απώτατων αυτών δικαιωπαρόχων τους, ούτε πως απέκτησαν αυτοί (απώτατοι δικαιωπαρόχοί τους) την κυριότητα στο επίδικο, την οποία και φέρονται ότι τους μεταβίβασαν (σ' αυτές και την έτερη συγκυρία ... ..) με ανταλλαγή. Επομένως, εφόσον οι εφεσίβλητοι αυτοί δεν ανταποκρίθηκαν στο βάρος απόδειξης του εμπράγματος δικαιώματός τους, με παράγωγο τρόπο και δεν αποδείχθηκε η κυριότητα των απώτατων δικαιωπαρόχων τους, δεν αποδείχθηκε, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη και ότι οι τελευταίοι έχουν καταστεί κύριοι εξ' αδιαίρετου ποσοστού επ' αυτού και πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη κατ' ουσία η αίτησή τους, γενομένου δεκτού του τρίτου λόγου (ειδικότερα στο πρώτο σκέλος) της έφεσης του κυρίως παρεμβαίνοντος. Περαιτέρω, σύμφωνα με το με αριθμό πρωτοκόλλου 43962/1832/26.5.2017 έγγραφο του Δασαρχείου Πειραιά, η επίδικη έκταση βρίσκεται εντός του περιγράμματος της απόφασης 108424/1934 του Υπουργείου Γεωργίας και κηρύχθηκε αναδασωτέα, για την προστασία του Λεκανοπεδίου Αττικής. Εξάλλου, σύμφωνα με τις αεροφωτογραφίες του έτους 1937, αλλά και του έτους 1945, καλυπτόταν από χορτολιβαδική βλάστηση και αποτελούσε τμήμα ευρύτερης έκτασης με όμοια χαρακτηριστικά, διερχόταν δε από αυτήν μικρό ρέμα. Κατά δε την τελευταία αεροφωτογραφία, του έτους 1997, τμήμα της έκτασης αυτής καλύπτεται από δενδρώδη βλάστηση και τμήμα της είναι χώρος στάθμευσης αυτοκινήτων. Εξάλλου, σύμφωνα με το έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Πειραιά, με αριθμό πρωτοκόλλου ...../26.5.2017, η επίδικη έκταση με ΚΑΕΚ ..... έχει ενταχθεί σε προσωρινό δασικό χάρτη, δασικών και χορτολιβαδικών εκτάσεων, απόσπασμα του οποίου προσαρτάται. Ωστόσο, σύμφωνα με το με αριθμό πρωτοκόλλου ..../12.5.2016 έγγραφο της Διεύθυνσης Υπηρεσίας Δόμησης του Δήμου Κερατσινίου – Δραπετσώνας, το επίδικο ακίνητο βρίσκεται εντός του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου του Δήμου αυτού. Επομένως, δεν συνιστά δασική έκταση (άρθρο 3 §6 περ. ζ του ν. 998/1979 “περί προστασίας των δασών”) και πρέπει να απορριφθεί η κύρια παρέμβαση, ως ουσία αβάσιμη, κατά τις τρεις πρώτες βάσεις αυτής (με τη Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης και τα πρωτόκολλα του Λονδίνου, ως δημόσια έκταση επειδή ήταν δασική, με τις διατάξεις του από 17/29.11.1836 β.δ./τος, ως δασική έκταση και του άρθρου 1 του από 3/15.12.1833 β.δ./τος και του ν. ΚΘ/21.1.1864, εφόσον στην έννοια της δασικής έκτασης περιλαμβάνονται και οι εντός αυτής χορτολιβαδικές εκτάσεις, όπως η επίδικη). Εξάλλου και οι λοιπές βάσεις της κύριας παρέμβασης του εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου δεν αποδείχθηκαν, καθόσον δεν προσκομίζεται κανένα αποδεικτικό στοιχείο, από το οποίο να αποδεικνύεται ότι το επίδικο ανήκε μέχρι την επανάσταση του 1821 στο Τουρκικό Δημόσιο ή σε Τούρκους υπηκόους, που εγκατέλειψαν την επικράτεια κατά την επανάσταση και δεν διατήρησαν τις ιδιοκτησίες τους, ούτε επανέκαμψαν στην Ελλάδα, ή ότι (το επίδικο) καταλήφθηκε και δημεύθηκε από το Ελληνικό Δημόσιο πριν από το έτος 1830, με δικαίωμα πολέμου, ή πριν από το έτος 1837 ως αδέσποτο ή ότι ήταν κατά το έτος αυτό αδέσποτο και καταλήφθηκε αργότερα από το Δημόσιο, με βούληση κυρίου (σχετ. Α.Π. 34/2019 και Α.Π. 222/2017 αμφοτέρως στην Τ.Ν.Π. “ΝΟΜΟΣ”). Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που έκρινε όμοια και απέρριψε την κύρια παρέμβαση ως προς τις υπόλοιπες βάσεις της, ορθά εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και πρέπει να απορριφθεί ο τέταρτος λόγος της έφεσης ως ουσία αβάσιμος.

VIII. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος προς έρευνα, πρέπει να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη οριστική απόφαση 5599/2017 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, ως προς τα ανωτέρω κεφάλαια για τα οποία έγιναν δεκτοί οι σχετικοί λόγοι της έφεσης. Ακολούθως, πρέπει, αφού κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο (άρθρο 535 §1 του Κ.Πολ.Δ.), να ερευνηθεί η από 31.3.2017 αίτηση και η από 29.5.2017 κύρια παρέμβαση ως προς τα ίδια ως άνω κεφάλαια και να απορριφθούν αυτές ως αβάσιμες κατ' ουσία. Σημειωτέον ότι ως προς τις βάσεις της κύριας παρέμβασης, για τις οποίες έγιναν δεκτοί οι σχετικοί λόγοι έφεσης και είχαν σε πρώτο βαθμό απορριφθεί ως αόριστες, δεν επιτρέπεται αντικατάσταση των αιτιολογιών, λόγω του ότι η απόφαση που απορρίπτει την αίτηση κατ' ουσία, δημιουργεί δυσμενέστερο δεδικασμένο για τους αιτούντες αυτούς, σε σχέση με την απόφαση που απορρίπτει την αίτησή τους ως αόριστη (Α.Π. 9/2005 Ελλ.Δ/νη 2005, σελ. 768 και Εφ.Αθ. 3219/2008 Ελλ.Δ/νη 2010, σελ.125), ενώ δεν συντρέχει περίπτωση απαγόρευσης έκδοσης επιβλαβέστερης απόφασης για τους αιτούντες αυτούς, κατ' άρθρο 536 §1 του Κ.Πολ.Δ., διότι το Δικαστήριο τούτο, δικάζει πλέον την υπόθεση στην ουσία (άρθρο 536 §2 του ίδιου Κώδικα – Α.Π. 1062/2005 Ελλ.Δ/νη 2007, σελ. 174). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας εκάστου αυτών

(διαδίκων), κατ' άρθρο 22 §2 του ν. 3693/1957 (Α.Π. 1588/2010 Νο.Β. 2011, σελ. 990 και Μ. Μαργαρίτης – Α. Μαργαρίτη, Ερμηνεία ΚΠΟΛΔ, Τόμος Ι, Έκδοση 2η, άρθρο 176, αρ. 5, σελ. 319).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ως απαράδεκτη την από 28.3.2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ...../2018 έφεση, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της πρώτης εφεσίβλητης, ...

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσία την έφεση, κατά τους λοιπούς εφεσίβλητους.

Εξαφανίζει την εκκαλούμενη οριστική απόφαση 5599/2017 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, η οποία εκδόθηκε κατά την εκούσια δικαιοδοσία, κατά το μέρος που αφορά : α) το αίτημα περί διόρθωσης της διόρθωσης της ανακριβούς πρώτης εγγραφής του ακινήτου με ΚΑΕΚ ....., ως προς τους δεύτερο και τρίτο αιτούντες και β) την κύρια παρέμβαση ως προς τις τρεις πρώτες βάσεις της.

Κρατεί την υπόθεση και συνεκδικάζει α) την από 31.3.2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ...../2017 αίτηση ως προς το αίτημα περί διόρθωσης της διόρθωσης της ανακριβούς πρώτης εγγραφής του ακινήτου με ΚΑΕΚ ....., για τους δεύτερο και τρίτο αιτούντες και β) την από 29.5.2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ...../2017 κύρια παρέμβαση ως προς τις τρεις πρώτες βάσεις της.

Απορρίπτει την αίτηση και την κύρια παρέμβαση.

Συμψηφίζει στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα, μεταξύ των διαδίκων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, ως προς τις συνεκδικαζόμενες αίτηση και κύρια παρέμβαση.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στον Πειραιά σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 30 Απριλίου 2020, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ